

Arrest

nr. 83 520 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van origine Ingoesj te zijn. U bent geboren in Malgobek (Ingoesjetië) en woont in het dorp Inarki (Ingoesjetië).

Van 1994 tot 2008 werkt u bij de verkeerspolitie (GAI) van Nazran. Nadat u er vrijwillig stopt met werken, opent u een eigen voedingszaak in Inarki.

In mei 2011 wordt u door een aantal rebellen meegenomen naar een kelder en bedreigd. Ze dwingen u met de wagen een transport te begeleiden (u weet niet wat er vervoerd wordt) van Malgobek naar Nazran. Aangezien u een ex-agent bent, zou u hen onderweg kunnen helpen om controles van de politie te vermijden.

In augustus 2011 gebeurt dit een tweede keer, op 10 september 2011 een derde keer. Bij deze laatste keer verneemt u dat het om wapentransporten gaat. De rebellen zeggen u dat ze 's avonds naar uw huis zullen komen en dat u hen vanaf dan opnieuw moet begeleiden voor het transport. U stuurt echter

een vriend naar de politie om hen van de plannen van de rebellen op de hoogte te brengen. 's Avonds zet de politie bij u thuis een valstrik op en als de rebellen opdagen, breekt er een vuurgevecht los waarbij twee rebellen en één agent omkomen. Diezelfde avond wordt u door de politie gearresteerd op verdenking van medewerking met de rebellen. Na een week slaagt I. K. (...), een familielid langs uw moeders kant, erin u vrij te kopen. Vanaf dat moment gaat u bij I. (...) onderduiken in het dorp Nesterovka.

Op 13 september 2011 spreken de overgebleven rebellen een bloedwraak uit tegenover u en uw gezin wegens de dood van hun twee kompanen aan uw huis.

Op 30 oktober 2011 verneemt u van I. (...) dat rebellen uw vrouw I. K. (...) en uw twee minderjarige zonen A. (...) en I. S. (...) vermoord hebben bij u thuis. Vanaf dat moment is ook uw zus Fatima spoorloos.

Op 8 november 2011 geeft u uw intern Russisch paspoort aan uw ver familielid Z. (...) die voor u een internationaal reispaspoort zou regelen. Op 19 november 2011 krijgt u van hem beide documenten terug in Nalchik (Kabardino-Balkaria). Diezelfde dag vertrekt u met een bus naar Pyatigorsk (Rusland) en van daar naar België waar u op 23 november 2011 aankomt en de volgende dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel militair boekje en bijhorend militair attest en uw origineel rijbewijs."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest net als uw vrouw en kinderen vermoord te worden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

U bent meer bepaald op de vlucht voor wahabieten (rebellens) omdat die een bloedwraak tegen u uitgesproken hebben en voor de politie van Ingoesjetië omdat u door hen gedwongen werd als informant te werken (CGVS p. 9).

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Ten eerste dient geoordeeld te worden dat u **onaannemelijk vaag** blijft over een aantal essentiële elementen uit uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen fundamenteel ondermijnd wordt.

Om te beginnen verklaart u dat u door de rebellen driemaal gedwongen werd om transporten te begeleiden.

Over de eerste twee keer verklaart u dat dat in mei en augustus 2011 was, maar de exacte data kan u niet zeggen (CGVS p. 9-10). Dit is opmerkelijk, omdat u over het derde transport wel precies kan zeggen wanneer dat plaatsvond, nl. op 10 september 2011 (CGVS p. 10).

Daarnaast verklaart u dat de rebellen een bloedwraak uitspraken tegen uw familie omdat twee van hun kompanen door de politie vermoord waren bij de hinderlaag in uw huis op 10 september 2011 (CGVS p. 9).

Hierbij is het bijzonder onaannemelijk dat u de namen niet kent van de twee rebellen in kwestie en dat u niet weet waar de bloedwraak zou zijn uitgesproken (CGVS p. 11 & p. 13).

Bovendien is het wegens het specifieke karakter van het fenomeen van bloedwraak in de Kaukasus, bijzonder weinig waarschijnlijk dat er een bloedwraak tegen u of uw familie zou zijn uitgesproken als niet u maar de politie de twee rebellen vermoordde (CGVS p. 14), als niet de (oudere van de) familie van de overleden rebellen maar de rebellen zelf de bloedwraak uitgesproken zouden hebben (CGVS p. 13)

en als de bloedwraak zou zijn uitgevoerd tegen uw vrouw en uw zonen van 9 en 7 jaar (hoewel u eerder zelf verklaard had dat een bloedwraak niet tegen vrouwen en kinderen wordt uitgevoerd, CGVS p. 3). Volgens de traditie wordt een bloedwraak immers uitgesproken door de (ouderen van de) familie van het slachtoffer in het bijzijn van de familie van de effectieve dader en uitgevoerd tegen mannelijke leden van de familie van de dader die op zijn minst adolescent zijn.

Als u op deze elementen gewezen wordt, verklaart u telkens dat de rebellen hier geen verschil in maken en dat dat geen rol speelt (CGVS p. 14).

Deze argumentatie is echter bijzonder pover om de talrijke anomalieën in verband met de details van uw bloedwraak te rechtvaardigen.

Over de moord op uw vrouw en kinderen, die volgens u het resultaat zou zijn van de bloedwraak tegen uw familie, verklaart u dat dit bij u thuis gebeurde op 30 oktober 2011 door de rebellen (CGVS p. 2-3).

Als dit daadwerkelijk zo zou zijn, is het bijzonder ongeloofwaardig dat u niets weet over de concrete omstandigheden van hun dood en dat u verklaart dat u dit nieuws van uw familielid I. K. (...) te horen kreeg maar hem niet gevraagd heeft hoe hij dat zelf wist (CGVS p. 13).

Verder verklaart u dat u na het schietincident in uw huis op 10 september 2011 door de politie gearresteerd werd, maar na ongeveer één week vrijgekocht werd door uw familielid I. K. (...). U verklaart dat deze K. (...) familie is langs uw moeders kant maar de concrete familieband weet u niet. Hoe hij de vrijkoop geregeld heeft of hoe het verlopen is, weet u ook niet (CGVS p. 12).

Het is bijzonder vreemd dat u van deze details niet op de hoogte bent, aangezien K. (...) de man is die er volgens u in slaagde u vrij te kopen van bij de politie door wie u geslagen werd en beschuldigd van banden met de rebellen, en aangezien u daarna ging onderduiken bij K. (...) thuis van 17 september 2011 tot uw vertrek op 8 november 2011.

Tijdens deze periode krijgt u van K. (...) bovendien te horen dat uw vrouw en kinderen zouden vermoord zijn door rebellen (CGVS p. 13). In dit opzicht is het opvallend dat u verklaart hem niet gevraagd te hebben of er iets over de moorden in de media is verschenen (CGVS p. 16).

Ten slotte verklaart u dat uw neven en andere familieleden in principe problemen kunnen hebben met de rebellen omwille van uw problemen.

Als u gevraagd wordt of zij sinds uw vertrek effectief problemen hebben gehad, antwoordt u 'dat kan ik niet weten. Ik zit nu hier'.

Hierbij is het opmerkelijk dat u tot op dit moment nog niet de moeite genomen heeft om te informeren of de rest van uw familie ook problemen heeft, zelfs niet via uw familieleden I. K. (...) (de man bij wie u onderdook) en Z. (...) (de man die voor u een internationaal paspoort regelde en u tijdens een deel van uw reis vergezelde) (CGVS p. 17).

Bovenstaande elementen en verklaringen hieromtrent (nl. de data van de transporten; de modaliteiten van de bloedwraak; de omstandigheden van de moord op uw vrouw en kinderen; het verloop van uw vrijkoop) zijn dermate vaag en incoherent dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aantasten.

Nochtans kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover éénduidige en heldere verklaringen aflegt, aangezien deze elementen effectief raken aan de kern van uw asielrelaas – meer bepaald de gedwongen transporten door de rebellen waardoor uw problemen begonnen, de bloedwraak en daaropvolgende moorden op uw gezinsleden door de rebellen en uw arrestatie door de politie.

Overigens kan van u verwacht worden dat u bij uw familieleden (I. (...) en Z. (...)) informeerde naar meer details omtrent de moord op uw vrouw en kinderen en naar eventuele problemen die uw andere familieleden zouden kunnen ondervonden hebben; u had hiertoe immers de gelegenheid: u verbleef sinds de uitbraak van uw problemen anderhalve maand bij I. (...) en werd door Z. (...) naar Nalchik gebracht waar hij nog een reispaspoort voor u regelde.

Dit manifest gebrek aan interesse in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang.

Ten tweede legt u **geen enkel begin van bewijs** voor met betrekking tot essentiële elementen van uw asielrelaas, meer bepaald in verband met uw vrouw en kinderen.

U verklaart dat u in 2000 officieel trouwde met I. K. (...) en dat u daartoe een officiële huwelijksakte uitgereikt kreeg waarvan u denkt dat die nu thuis ligt. U verklaart dat u van uw beide zonen A. (...) en I. (...), geboren in 2002 en 2004, een geboorteakte heeft; u denkt dat u ze ook thuis ergens heeft (CGVS p. 2-3 & p. 16).

U laat echter na deze documenten aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. Dit is nochtans belangrijk om uw asielrelaas te staven omdat hieruit het bestaan van uw kinderen en uw huwelijk zou kunnen blijken.

Over uw vrouw en kinderen verklaart u dat ze vermoord werden op 30 oktober 2011 en op 1 november 2011 begraven werden (CGVS p. 3).

Gevraagd of de dood van uw vrouw en kinderen officieel geregistreerd werd, verklaart u tot zes keer toe dat u het niet weet en vraagt u zich drie keer af wie dat zou kunnen laten registreren hebben (CGVS p. 15-16).

Het is echter bijzonder weinig geloofwaardig dat u hierover niets zou weten; het gaat immers over een uiterst zwaarwichtig element, zijnde de moord op uw vrouw en kinderen als wraak van de rebellen voor hun twee overleden kompanen.

Het feit dat u in de periode van hun dood en begrafenis ondergedoken leefde bij uw familielid I. K. (...) kan in dit verband geen geldige verklaring vormen om uw onwetendheid op dit vlak te rechtvaardigen; via hem was u het nieuws over de moorden immers te weten gekomen (CGVS p. 13).

Gelet op het ontbreken van de documenten over uw vrouw en kinderen en uw onaannemelijke verklaringen over de al dan niet-registratie van hun overlijden bij de officiële instanties, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend op de helling gezet, meer specifiek de moorden op uw gezinsleden.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel uitgehold omwille van een aantal **tegenstrijdigheden** in uw opeenvolgende verklaringen die u aflegt tijdens uw gehoren bij de Belgische asielinstanties, i.c. wat betreft de data van een aantal belangrijke elementen uit uw asielrelaas.

Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vrouw geboren is op 1 april 1975, uw zoon A. (...) op 1 juli 2002 en uw zoon Isa op 29 juli 2004 (DVZ verklaring 28.11.2011 vraag 15 & 16), terwijl u op het CGVS verklaart dat uw vrouw geboren is op 9 augustus 1975, uw zoon A. (...) op 21 april 2002 en uw zoon I. (...) op 9 juli 2004 (CGVS p. 2-3).

Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat 1 april uw trouwdatum was (CGVS p. 2) en dat het misschien verkeerd genoteerd werd (CGVS p. 3). Dit biedt echter geen afdoende verklaring waarom u zich over de geboortedata van uw gezinsleden tegenspreekt.

Daarnaast verklaart u op DVZ dat u op 30 oktober 2011 – tijdens uw onderduiken in Nesterovka – te horen kreeg dat uw gezin vermoord werd (CGVS vragenlijst 28.11.2011 p. 3 vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaart dat u op 1 november 2011, de dag van de begrafenis zelf, tijdens uw verblijf in Nesterovka van I. K. (...) te horen kreeg dat uw vrouw en kinderen vermoord waren (CGVS p. 13). Met uw antwoord 'nee, dat kan niet' (CGVS p. 13) zet u deze tegenstrijdigheid echter allerminst recht.

Verder verklaart u op DVZ dat u op 30 oktober 2011 te horen kreeg dat uw gezin vermoord werd en dat uw zus Fatima sindsdien spoorloos is (CGVS vragenlijst 28.11.2011 p. 3 vraag 3.5 + DVZ verklaring 28.11.2011 vraag 30), terwijl u op het CGVS verklaart dat uw zus Fatima spoorloos is sinds 10 september 2011, de dag van de schietpartij (CGVS p. 3-4).

Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Nee. Ze was meteen al verdwenen na het begin van de schietpartij. Ze kon toen niet verdwijnen op 30.10.' (CGVS p. 4).

Aangezien u hiermee gewoon blijft volharden in uw tweede versie van de feiten, geeft u geen enkele verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Aangezien u uiterst zwaarwichtige elementen (i.e. moord op uw vrouw en kinderen en verdwijnen van uw zus na een schietincident in uw huis) aanhaalt in uw asielrelaas, kan van u verwacht worden dat u zich niet tegenspreekt over essentiële zaken hieromtrent, nl. de geboortedata van uw vrouw en kinderen, het moment dat u over hun dood op de hoogte werd gebracht en het moment waarop uw zus verdween. Dit doet u echter wel, zonder daarvoor een overtuigende verklaring te bieden.

Hierdoor wordt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent niet hersteld.

Ten vierde, wat betreft uw **reisroute en identiteitsdocumenten**, verklaart u dat u op 8 november 2011 uw intern paspoort aan uw familielid Z. (...) gaf die het zou gebruiken om voor u een internationaal reispaspoort te regelen. Op 19 november 2011 krijgt u beide documenten van hem overhandigd – volgens u had hij connecties maar wie hij concreet waar kende, weet u niet (CGVS p. 8) – en brengt Z. (...) u naar Nalchik (Kabardino-Balkaria) en vervolgens naar Pyatigorsk (Russische Federatie) waar u de bus neemt naar België.

U verklaart dat u zowel uw intern als uw internationaal paspoort aan de chauffeur van die bus gaf omdat hij ze ergens moest indienen. Waar, bij wie of waarom die chauffeur dat moest doen, herinnert u zich niet meer.

U verklaart niet te weten doorheen welke landen u gereden heeft noch of er een visum in uw internationaal paspoort stond of niet. U verklaart niet te weten waar u de grens met de Europese Unie overstak en dat de chauffeur uw papieren ergens moest voorleggen maar dat u verder van niets weet (CGVS p. 8-9).

Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig.

Ten eerste had u op DVZ aanvankelijk verklaard dat u niet wist welke documenten uw familie voor u regelde en onmiddellijk daarna dat uw vals paspoort bij de chauffeur is achtergebleven (DVZ verklaring 28.11.2011 vraag 34), terwijl u op het CGVS expliciet verklaarde dat u reisde met uw eigen intern paspoort en uw eigen internationaal paspoort dat u verkregen had via een familielid (CGVS p. 9).

Als verklaring hiervoor, verklaart u 'Omdat ze ook op dezelfde manier hebben gevraagd over een visum, wat ik daar deed. Ik zei dat ik niets had misdaan' (CGVS p. 9), wat allerm minst volstaat als rechtvaardiging voor deze flagrante tegenstrijdigheid.

Ten tweede is het bijzonder ongeloofwaardig dat u na het uitbreken van uw problemen met de autoriteiten (i.e. uw één week durende arrestatie door de politie in september 2011), in november 2011 nog een familielid naar diezelfde autoriteiten gestuurd zou hebben met uw eigen intern paspoort om voor u een internationaal paspoort te regelen (en hen zo op de hoogte gebracht te hebben van een eventueel gepland vertrek uit uw land), en dat u bovendien niet weet hoe dat familielid precies een internationaal paspoort kon regelen.

Ten derde blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet weet waar u de Europese Unie bent binnengereeden, dat niet u maar de chauffeur uw documenten bij zich hield en ergens toonde en dat u niet weet of er al dan niet een visum in uw internationaal paspoort stond.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern en internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over uw registratie (propiska), een mogelijk huwelijk, een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek uit uw land, verborgen te houden.

Deze vaststellingen ondermijnen bovendien opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat uit uw militair boekje blijkt dat u sinds 19/12/2008 en dit tot 24/06/2011 geregistreerd stond bij het militaire commissariaat van de Siberische stad Nizjnjevartovsk (regio Khanty-Mansijsk) (zie document 2, p. 27), waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u in mei 2011 in Ingoesjetië door rebellen zijn meegenomen, bedreigd en gedwongen hun wapentransport te begeleiden, nochtans het begin van de door u aangehaalde problemen.

Hierdoor wordt uw asielrelaas nog verder onderuit gehaald.

Rekening houdend met bovenstaande elementen dient geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u in eigen land door de autoriteiten en de rebellen vervolgd worden als gevolg van de wapentransporten die u een aantal keer begeleidde met de rebellen. De **documenten** die u neerlegt, zijn niet van die aard dat ze deze vaststelling in uw voordeel zouden kunnen ombuigen.

Uw rijbewijs en militair boekje bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Het militair attest bevestigt enkel dat u als veteraan bepaalde privileges genoot in uw land, doch toont op geen enkele wijze aan dat u in 2011 problemen van gelijk welke aard zou gehad hebben.

Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 maart 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), en een schending van de zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft een korte, theoretische uiteenzetting, onder meer over het element “gegronde vrees voor vervolging” uit de vluchtelingendefinitie, over de bewijslast en over het voordeel van de twijfel.

Verzoeker stelt dat (zie verzoekschrift p. 4) “*Vooreerst weze benadrukt hoe de Commissaris generaal uitdrukkelijk de identiteit en afkomst van concludant erkent (“persoonsgegevens die hier niet worden betwist.”)*”

Verzoeker stelt dat hij als ex-politieagent het slachtoffer werd van een “gerichte actie” waardoor zijn veiligheid in het gedrang komt en hij wel degelijk minstens een risico loopt op een schending van art. 3 EVRM.

Verzoeker stelt dat de situatie in Ingoesjetië stelselmatig verergert en verwijst naar het “*Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus*” van januari 2012 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland waaruit blijkt dat het geweld vanaf de tweede helft van 2011 terug opklaaide.

Volgens verzoeker is de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet dermate recent dat met deze meest recente evolutie, gedocumenteerd in een officieel verslag van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van januari 2012, rekening werd gehouden.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en stelt dat (zie verzoekschrift p. 5) “*Gezien het hoger beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in asielzaken een “vol beroep” uitmaakt, kan de Raad op ontvankelijke wijze van dit aanvullend/nieuw document (Algemeen ambtsbericht van januari 2012) kennis nemen*”.

Verzoeker voert aan dat de inschatting in casu onzorgvuldig is gebeurd; zo werd de actuele toestand in Ingoesjetië, alwaar het geweld sinds de tweede helft van 2011 opnieuw opflakkerde, door de commissaris-generaal niet in overweging genomen.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker stelt dat minstens het dossier op basis van de meest recente informatie dient te worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek met het oog op het onderzoek naar van de actuele nood aan subsidiaire bescherming voor personen afkomstig uit Ingoesjetië gezien de actuele verslechterde situatie.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*,

Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een aantal documenten toe, met name "*Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus*" van januari 2012 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, het internetartikel "*Rust in Ingoesjetië verder weg dan ooit*" van 25 juni 2009 en het internetartikel "*Twee agenten gedood bij aanslag Ingoesjetië*" van 5 april 2010.

De Raad wijst er dienaangaande op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van verzoeker omtrent verschillende essentiële punten van zijn asielaanvraag dermate vaag en incoherent zijn dat er geen enkel geloof aan gehecht kan worden:

"Om te beginnen verklaart u dat u door de rebellen driemaal gedwongen werd om transporten te begeleiden. Over de eerste twee keer verklaart u dat dat in mei en augustus 2011 was, maar de exacte data kan u niet zeggen (CGVS p. 9-10). Dit is opmerkelijk, omdat u over het derde transport wel precies kan zeggen wanneer dat plaatsvond, nl. op 10 september 2011 (CGVS p. 10).

Daarnaast verklaart u dat de rebellen een bloedwraak uitspraken tegen uw familie omdat twee van hun kompanen door de politie vermoord waren bij de hinderlaag in uw huis op 10 september 2011 (CGVS p. 9). Hierbij is het bijzonder onaannemelijk dat u de namen niet kent van de twee rebellen in kwestie en dat u niet weet waar de bloedwraak zou zijn uitgesproken (CGVS p. 11 & p. 13). Bovendien is het wegens het specifieke karakter van het fenomeen van bloedwraak in de Kaukasus, bijzonder weinig waarschijnlijk dat er een bloedwraak tegen u of uw familie zou zijn uitgesproken als niet u maar de politie de twee rebellen vermoordde (CGVS p. 14), als niet de (ouderen van de) familie van de overleden rebellen maar de rebellen zelf de bloedwraak uitgesproken zouden hebben (CGVS p. 13) en als de bloedwraak zou zijn uitgevoerd tegen uw vrouw en uw zonen van 9 en 7 jaar (hoewel u eerder zelf verklaard had dat een bloedwraak niet tegen vrouwen en kinderen wordt uitgevoerd, CGVS p. 3). Volgens de traditie wordt een bloedwraak immers uitgesproken door de (ouderen van de) familie van het slachtoffer in het bijzijn van de familie van de effectieve dader en uitgevoerd tegen mannelijke leden van de familie van de dader die op zijn minst adolescent zijn. Als u op deze elementen gewezen wordt, verklaart u telkens dat de rebellen hier geen verschil in maken en dat dat geen rol speelt (CGVS p. 14). Deze argumentatie is echter bijzonder pover om de talrijke anomalieën in verband met de details van uw bloedwraak te rechtvaardigen.

Over de moord op uw vrouw en kinderen, die volgens u het resultaat zou zijn van de bloedwraak tegen uw familie, verklaart u dat dit bij u thuis gebeurde op 30 oktober 2011 door de rebellen (CGVS p.

2-3). Als dit daadwerkelijk zo zou zijn, is het bijzonder ongeloofwaardig dat u niets weet over de concrete omstandigheden van hun dood en dat u verklaart dat u dit nieuws van uw familielid I. K. (...) te horen kreeg maar hem niet gevraagd heeft hoe hij dat zelf wist (CGVS p. 13).

Verder verklaart u dat u na het schietincident in uw huis op 10 september 2011 door de politie gearresteerd werd, maar na ongeveer één week vrijgekocht werd door uw familielid I. K. (...). U verklaart dat deze K. (...) familie is langs uw moeders kant maar de concrete familieband weet u niet. Hoe hij de vrijkoop geregeld heeft of hoe het verlopen is, weet u ook niet (CGVS p. 12). Het is bijzonder vreemd dat u van deze details niet op de hoogte bent, aangezien K. (...) de man is die er volgens u in slaagde u vrij te kopen van bij de politie door wie u geslagen werd en beschuldigd van banden met de rebellen, en aangezien u daarna ging onderduiken bij K. (...) thuis van 17 september 2011 tot uw vertrek op 8 november 2011. Tijdens deze periode krijgt u van K. (...) bovendien te horen dat uw vrouw en kinderen zouden vermoord zijn door rebellen (CGVS p. 13). In dit opzicht is het opvallend dat u verklaart hem niet gevraagd te hebben of er iets over de moorden in de media is verschenen (CGVS p. 16).

Ten slotte verklaart u dat uw neven en andere familieleden in principe problemen kunnen hebben met de rebellen omwille van uw problemen. Als u gevraagd wordt of zij sinds uw vertrek effectief problemen hebben gehad, antwoordt u 'dat kan ik niet weten. Ik zit nu hier'. Hierbij is het opmerkelijk dat u tot op dit moment nog niet de moeite genomen heeft om te informeren of de rest van uw familie ook problemen heeft, zelfs niet via uw familieleden I. K. (...) (de man bij wie u onderdoek) en Z. (...) (de man die voor u een internationaal paspoort regelde en u tijdens een deel van uw reis vergezelde) (CGVS p. 17).

Bovenstaande elementen en verklaringen hieromtrent (nl. de data van de transporten; de modaliteiten van de bloedwraak; de omstandigheden van de moord op uw vrouw en kinderen; het verloop van uw vrijkoop) zijn dermate vaag en incoherent dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aantasten. Nochtans kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover éénduidige en heldere verklaringen aflegt, aangezien deze elementen effectief raken aan de kern van uw asielrelaas – meer bepaald de gedwongen transporten door de rebellen waardoor uw problemen begonnen, de bloedwraak en daaropvolgende moorden op uw gezinsleden door de rebellen en uw arrestatie door de politie. Overigens kan van u verwacht worden dat u bij uw familieleden (I. (...) en Z. (...)) informeerde naar meer details omtrent de moord op uw vrouw en kinderen en naar eventuele problemen die uw andere familieleden zouden kunnen ondervonden hebben; u had hiertoe immers de gelegenheid: u verbleef sinds de uitbraak van uw problemen anderhalve maand bij I. (...) en werd door Z. (...) naar Nalchik gebracht waar hij nog een reispaspoort voor u regelde. Dit manifest gebrek aan interesse in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang.”

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen enkel bewijs kan voorleggen van het bestaan van zijn kinderen of van het bestaan van en zijn huwelijk met I.K., wat zijn geloofwaardigheid verder uitholt.

Daarnaast merkte de commissaris-generaal tevens een aantal fundamentele tegenstrijdigheden op in verzoekers opeenvolgende verklaringen:

“Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vrouw geboren is op 1 april 1975, uw zoon A. (...) op 1 juli 2002 en uw zoon Isa op 29 juli 2004 (DVZ verklaring 28.11.2011 vraag 15 & 16), terwijl u op het CGVS verklaart dat uw vrouw geboren is op 9 augustus 1975, uw zoon A. (...) op 21 april 2002 en uw zoon I. (...) op 9 juli 2004 (CGVS p. 2-3). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat 1 april uw trouwdatum was (CGVS p. 2) en dat het misschien verkeerd genoteerd werd (CGVS p. 3). Dit biedt echter geen afdoende verklaring waarom u zich over de geboortedata van uw gezinsleden tegenspreekt.

Daarnaast verklaart u op DVZ dat u op 30 oktober 2011 – tijdens uw onderduiken in Nesterovka – te horen kreeg dat uw gezin vermoord werd (CGVS vragenlijst 28.11.2011 p. 3 vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaart dat u op 1 november 2011, de dag van de begrafenis zelf, tijdens uw verblijf in Nesterovka van I. K. (...) te horen kreeg dat uw vrouw en kinderen vermoord waren (CGVS p. 13). Met uw antwoord 'nee, dat kan niet' (CGVS p. 13) zet u deze tegenstrijdigheid echter allerminst recht.

Verder verklaart u op DVZ dat u op 30 oktober 2011 te horen kreeg dat uw gezin vermoord werd en dat uw zus Fatima sindsdien spoorloos is (CGVS vragenlijst 28.11.2011 p. 3 vraag 3.5 + DVZ verklaring 28.11.2011 vraag 30), terwijl u op het CGVS verklaart dat uw zus Fatima spoorloos is sinds 10 september 2011, de dag van de schietpartij (CGVS p. 3-4). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Nee. Ze was meteen al verdwenen na het begin van de schietpartij. Ze kon toen niet verdwijnen op 30.10.' (CGVS p. 4). Aangezien u hiermee gewoon blijft volharden in uw tweede versie van de feiten, geeft u geen enkele verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Aangezien u uiterst zwaarwichtige elementen (i.e. moord op uw vrouw en kinderen en verdwijnen van uw zus na een schietincident in uw huis) aanhaalt in uw asielrelaas, kan van u verwacht worden dat u zich niet tegenspreekt over essentiële zaken hieromtrent, nl. de geboortedata van uw vrouw en

kinderen, het moment dat u over hun dood op de hoogte werd gebracht en het moment waarop uw zus verdween. Dit doet u echter wel, zonder daarvoor een overtuigende verklaring te bieden. Hierdoor wordt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent niet hersteld.”

Ten slotte besloot de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen geloof te hechten aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtroute van de Russische Federatie naar België.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat in te gaan op bovenstaande punten, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden, incoherenties en andere ongeloofwaardigheden overeind blijven. De Raad schaart zich dienaangaande achter bovenstaande vaststellingen van de van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een korte, theoretische uiteenzetting geeft, onder meer over het element “gegronde vrees voor vervolging” uit de vluchtelingdefinitie, over de bewijslast en over het voordeel van de twijfel.

Dit op zich volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke

De commissaris-generaal merkt in zijn nota van 14 maart 2012 dienaangaande correct op dat verzoeker zich doorheen zijn verzoekschrift beperkt tot het opwerpen van loutere stereotiepe beweringen, zoals citaten uit rechtsleer en rechtspraak, zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie of toe te lichten. Daarnaast beperkt verzoeker zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De Raad merkt op dat verzoeker evenmin kan steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, werd in de bestreden beslissing correct aangegeven dat, op basis van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen.

De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b. van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal kwam na analyse van de beschikbare informatie dan ook tot het besluit dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoeker voert geen concrete elementen of informatie aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De nieuwe informatie die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt, bevestigt trouwens in grote lijnen hetgeen ook blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal, die bijgevolg geenszins achterhaald is. De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier en die hij laat prevaleren op de documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 4 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE